

soupis pozůstalostního jmění, nýbrž za základ projednání pozůstalosti položeno bylo místopřísežné seznání jmění a že nebylo provedeno zajištění a oddělení tohoto jmění. Výtka ta není důvodná. Jest sice pravda, že nejvyšší soud vyslovil ve svém rozhodnutí čís. 11.760 s. z. a n., na něž se i stěžovatel odvolává, že předpisy §§ 92 a násl. nesp. říz. o zřízení soupisu jmění jsou předpisy velícími, jichž zachování nelze se účinně vzdáti. Než nejvyšší soud uváživ v rámci konkrétního případu znovu zevrubně tuto otázku, nesetřval na zásadě, vyslovené v onom rozhodnutí v té všeobecnosti, s jakou byla vyjádřena. Podle ustanovení § 92 čís. 3 nesp. říz. má soudce zříditi z ú ř a d u soupis pozůstalosti, jde-li, jako v souzeném případě, o fideikomisární substituci. Ustanovením tím byla však stanovena jen, jak vyplývá zejména ze slov »z úřadu«, povinnost pro soudce, by v takovém případě ihned a nečekaje návrhu stran, sám soupis pozůstalostního jmění předsevzal; předpisem tím však není nijak bráněno zletilým účastníkům řízení, tedy i substitutům, ano nejde tu o osoby požívající zvláštní ochrany soudu nebo zákona, by se takového opatření sami platně nevzdali a soud proto k jejich žádosti od provedení soupisu neupustil. Nic takového ani z uvedeného zákonného ustanovení nevyplývá a nelze je proto pokládati za velící předpis v ten smysl, že ani účastníci se ho nemohou vzdáti, zejména, an zákon ponechává vůbec na vůli zletilým účastníkům pozůstalostního řízení, jak se o pozůstalosti chtějí dohodnouti. Mimo to jde v konkrétním případě o pozůstalost již právoplatně odevzdanou, čemuž tak nebylo v případě rozh. čís. 11.760 sb. n. s. Totéž platí, i pokud jde o zajištění substitučního jmění, záležejícího v nemovitostech, neboť pokud by šlo o movité věci a jistiny, jest tak § 158 nesp. pat. výslovně stanoveno. Není tu však ani opačného předpisu, který by zletilým poddědicům zakazoval, vzdáti se zabezpečení substitučního jmění, pokud by sestávalo z nemovitostí. Prohlášením ze dne 17. února 1928 zřekli se poddědicové a tudíž i stěžovatel práva, by bylo učiněno jakékoliv soudní opatření ohledně správy a užívání pozůstalostního jmění, najmě obmezení volného jím nakládání pozůstalou vdovou. Z obsahu tohoto prohlášení vyplývá právní závěr, že se poddědicové vzdali všech soudních opatření ohledně tohoto jmění, tedy i jeho zabezpečení, inventury, pokud se týče oddělení, což, jak dovozeno, mohli učiniti, a netrpí proto napadené usnesení nižších soudů vytýkanou nezákonností, když soudem nebyla předsevzata vzhledem k tomuto prohlášení opatření, stěžovatelem postrádaná.

Čís. 13081.

Návrhu na povolení exekuce k vydobytí pohledávky za konkursní podstatou nelze vyhověti, není-li v něm uvedeno, že vymáhající věřitel zachoval postup podle § 126 odst. (3) konk. ř.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1933, R I 1101/33.)

Soud první stolice povolil k vydobytí 6.530 Kč 60 h a 2.390 Kč 80 h exekuci proti Růženě R-ové. K rekursu správce konkursní podstaty Růženy R-ové rekursní soud exekuční návrh zamítl.

D ů v o d y: Na jmění povinné strany uvalen byl konkurs usnesením ze dne 30. září 1931, který není dosud skončen. Vymáhanými pohledávkami jsou pohledávky přisouzené ve sporu Ck I 198/30 zahájeném Růženou R-ovou žalobou ze dne 8. srpna 1930, do něhož po vyhlášení konkursu na její jmění ještě před vynesením rozsudku první stolice vstoupil konkursní správce Dr. Bedřich B. Vymáhané útraty 6.530 Kč 60 h jsou útratami první stolice přisouzenými vymáhající straně proti povinné straně rozsudkem ze dne 7. února 1932, tudíž již po vyhlášení konkursu. Tato útratová pohledávka vznikla, třebaže spor byl zahájen před vyhlášením konkursu, teprve jich přisouzením v rozsudku, což se stalo po vyhlášení konkursu. Jde proto při této pohledávce o pohledávku za podstatou konkursní ve smyslu § 49 konk. ř., právě tak jako jest tomu při druhé vymáhané pohledávce, přisouzené útraty odvolacího řízení rozsudkem ze dne 21. května 1932 straně vymáhající proti straně povinné; na povaze obou pohledávek jako pohledávek za podstatou konkursní nic proto nemění to, že první pohledávka přisouzena byla proti straně povinné ku placení do čtrnácti dnů pod exekucí, kdežto druhá přisouzena byla k zaplacení podle předpisů řádu konkursního. Pohledávky tyto mohou proto dojíti uspokojení podle předpisů §§ 50 a násl. konkursního řádu a se zachováním postupu ve smyslu § 126 konk. řádu, nikoli však bezprostředním exekučním vymáháním na konkursní podstatě bez šetření předpisů § 126 konk. řádu. Vymáhající strana v exekučním návrhu ani netvrdila, že se domáhala zaplacení vymáhaných pohledávek na konkursním správci a že tento odepřel nebo protahuje zaplacení, pokud se týče že se po případě také marně domáhala v tomto směru odpomoci u konkursního komisaře. V tomto směru neodpovídal proto exekuční návrh předpisům § 54 čís. 3 ex. ř. Nepostupoval tudíž první soud správně, povoliv navrženou exekuci.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

V dovolacím rekursu se nepopírá, že vymáhající věřitelka je ohledně obou vymáhaných útratových pohledávek věřitelkou podstaty. V odstavci (3) § 126 konk. ř. jest stanoveno, jak dojde k uspokojení pohledávky věřitele podstaty. Postup, který vymáhající věřitelka v projednávaném případě zachovala, podavši návrh na povolení exekuce bezprostředně proti správci konkursní podstaty a pominuvši prve žádati uspokojení od něho, po případě pominuvši žádati za odpomoc u konkursního komisaře, neodpovídá uvedenému zákonnému ustanovení a, poněvadž v exekučním návrhu tyto důležité údaje pro soud exekuci povolující scházejí a tedy exekuční návrh ustanovení § 54 čís. 3 ex. ř. nevyhovuje, byl právem rekursním soudem zamítnut. Dovolací rekurentka sice tvrdí v dovolacím rekursu, že správce konkursní podstaty odepřel započtení její pohledávky na činžovní pohledávky dlužnice, čímž míní odůvodniti, že byla oprávněna ihned zakročiti exekucí. Než toto tvrzení je nepřípustná novota, k níž nelze přihlížeti.